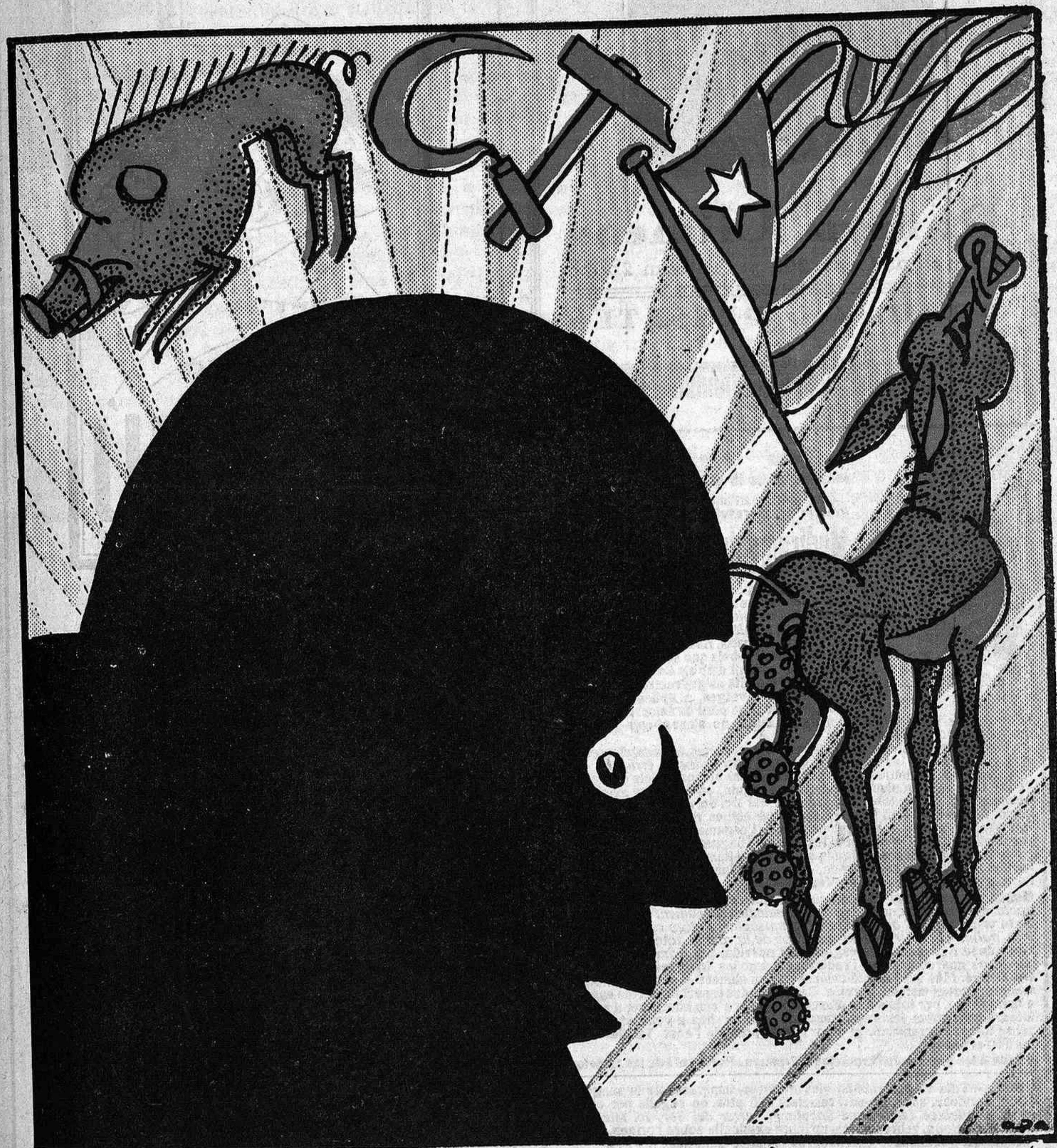

PERTENECE A LA BIBLIOTECA DEL ATENEU BARCELONÉS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

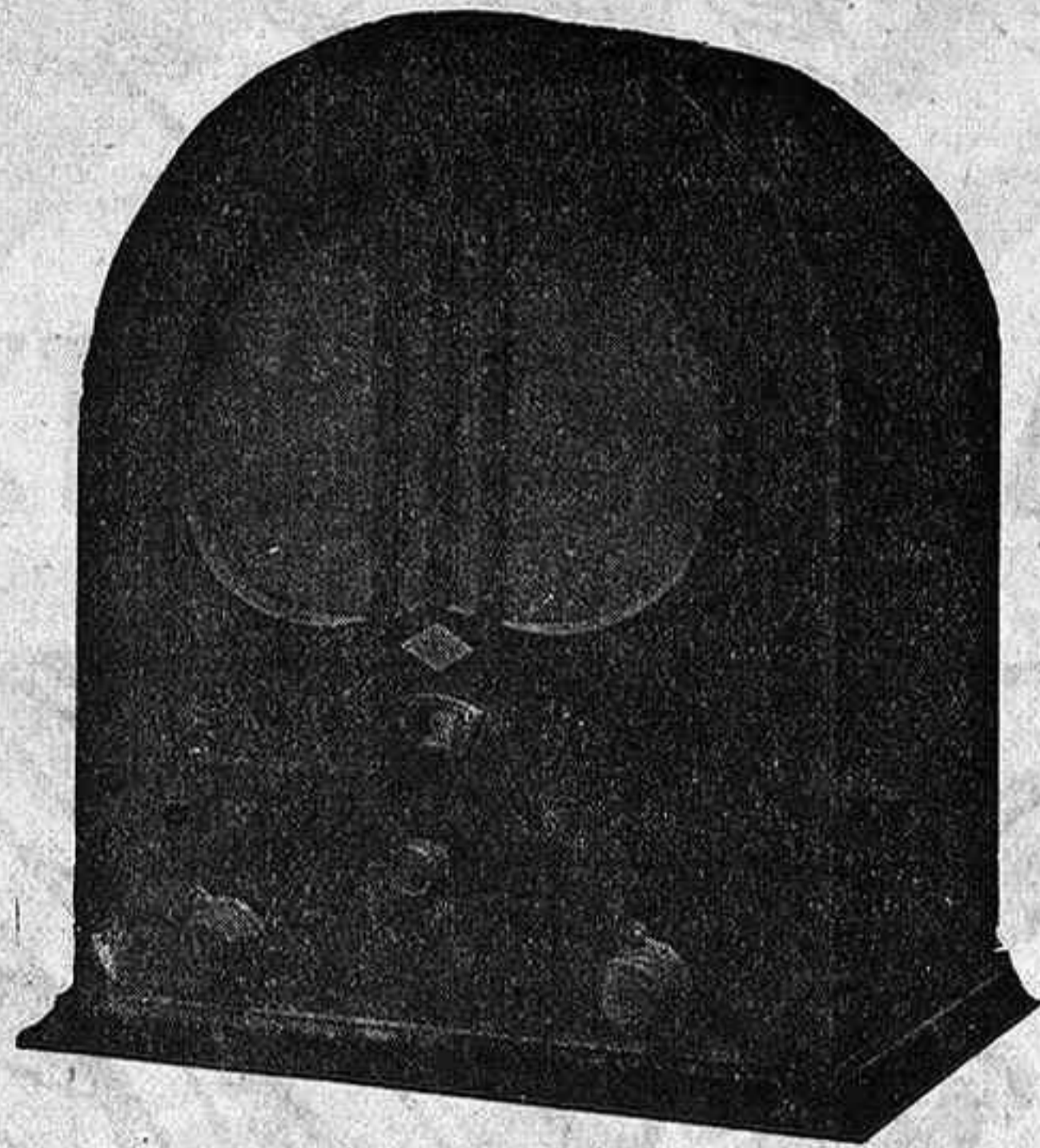

El perill

Per a atendre a aquests enemics, de l'esquerra, cal no descuidar els altres, els de la dreta, molt més verinosos.

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

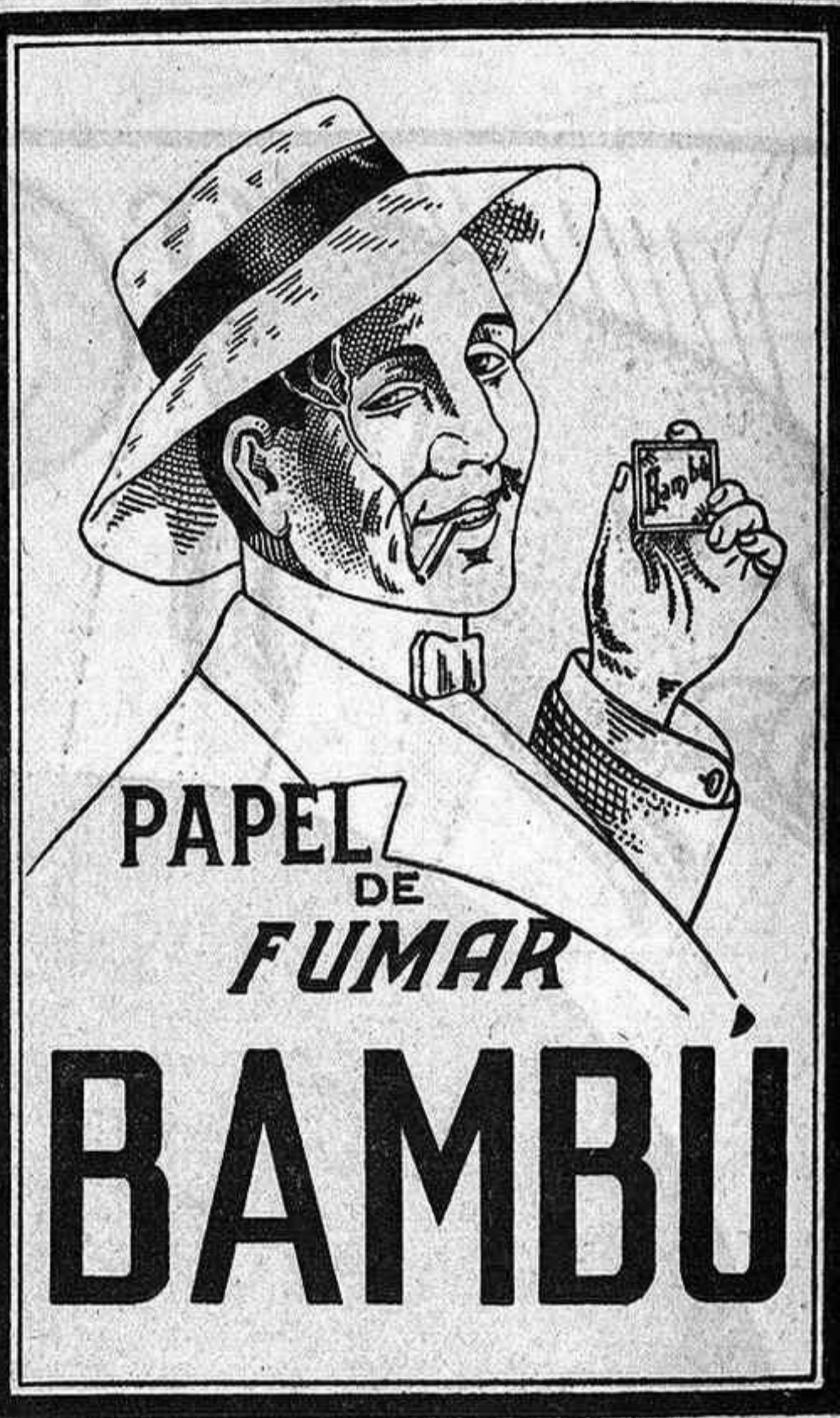
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari...), *ecemes*, *herpes*, *úlceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polusions nocturnes*, *espermatòrrhea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Gragees potenciats del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebren gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Barcelona i Madrid

El viatge d'anada i tornada setmanal a Madrid serveix per a observar un fenomen polític transcendentalíssim, doncs mentre a la República la reacció de les dretes és intensíssima i aclaparadora, a Barcelona, amb tot i la propaganda aguda de la "Lliga Regionalista", no aixeca el cap el dretisme antirepublicà i, encara, cal observar, a honor de la veritat, que la Lliga no ha estat mai fonament monàrquica—cal recordar, si més no, allò de què "a la Lliga ni cap tothom"—, i si ho ha estat, era per conveniències materials dels capitalistes i la burgesia que la componia, doncs en això del règim polític la Lliga i el partit reformista coincidien, si bé per camins i raons diverses, ja que mentre la "Lliga Regionalista" admetia l'accidentalitat de les formes de Govern per estratègia dels interessos econòmics, el reformisme les admetia per senzilles raons de sentimentalisme i democratització, i considerant impossible o molt llunyana, per apatia del país, la implantació de la República, estimava més realitzar una obra de democràcia a l'empar de la monarquia, oblidant o volent ignorar que la monarquia que es deia constitucional no podia resistir pels fonaments que la sostenien, el més lleu intent pràctic de constitucionalisme; i, per això déiem que el viatge d'anada i tornada setmanalment a Madrid fa observar un fenomen polític importantíssim, i és que mentre les dretes a Madrid guanyen terreny, a Barcelona les esquerres mantenen, per a honor d'elles, els quadres de llurs organitzacions, doncs d'ençà del 14 d'Abril s'han capgirat els fenòmens polítics, i es veu curiosament que mentre sota la monarquia les forces d'esquerra es dividien i subdividien, esmicolant l'espiritualitat republicana a honor i favor de les dretes que estaven aplegades a la Lliga i a l'altre nucli foraster de la "Unión Monàrquica Nacional", ara les dretes s'han dividit, formant a una banda la de la Lliga i a una altra la del partit radical, que amb les noves admissions realitzades és, en realitat, un partit centre-dreta, mentre que les esquerres s'han reunit al partit guanyador el 14 d'Abril, que és el de l'Esquerra Republicana de Catalunya, tenint en compte que l'esmicolada agrupació política coneguda pel nom d'"Acció Catalana Republicana" va deixant d'ésser un partit per a ésser una mena d'esca-mot, doncs cada dia es van donant de baixa, com es pot veure llegint la Premsa diària, agrupacions, centres, organitzacions i individualitats caracteritzades de l'ex jove partit del carrer de Corts Catalanes, i si ara veiem, doncs tal com acabem de constatar i demostrar, que mentre a Barcelona les dretes es divideixen i les esquerres s'uneixen formant un veritable i únic nucli republicà-esquerrista—la qual cosa vol dir que en el moment electoral a venir, les esquerres seguiran essent mestres dels destins del país, i mentre també podem dir que a Barcelona l'esperit d'esquerra és el més ferm puntal de la ideologia triomfant

el 14 d'Abril, i això ens produeix tanta satisfacció i alegria com pena i tristesa el veure que Madrid va deixant-se aclaparar pel dretisme monàrquic cavernari més intens, doncs només cal veure la quantitat de dones que exhibeixen al pit creus que signifiquen un monarquisme suposadament sacrificat, els vestits verds, que volen també expressar una simpatia monàrquica, i les combinacions del vermell i el groc de les noieta monàrquiques, que ara els hi ha dat per a fer aquestes manifestacions infantils i monàrquiques en les hores que tenen lliures dels cinc a vuit discrets de la capital republicana, i que els hi recorden aquells balls de palau en els quals totes aspiraven a una carícia lleu del "demòcrata monarca", doncs com tothom sap, la prostitució aristocràtica de la Cort espanyola havia arribat a un punt que en els temps de Carles IV o d'Isabel II eren, certament, sentimentals, romàntics i decorosos amb els d'Alfons XIII, que tenia el concepte que el país era seu i les dones, germanes, filles i altres éssers femenins de les famílies monàrquiques, matèria asequible al seu "delirium tremens", i és ara quan tot el monarquisme s'ha donat a exhibir-se i a produir-se pel carrer amb aquell aïret de "chulería" tan castís i autènticament "señoritista" que evidencia una reacció dretista que vol desprestigiar els ministres del Govern Azaña, sense poder, perquè tothom voldria veure caure en una immoralitat qualsevol un ministre, un director general, un subsecretari i es troben que no hi ha possibilitat de fer-ho, doncs la invulnerabilitat ministerial i política ha arribat a un punt àlgid i net que esfereix a tots els que saben el que era abans la política i llurs filtracions, i és per això, tornem-ho a repetir, que en fer aquest viatge d'anada i tornada a Madrid setmanalment i comprovar els dos camps polítics, comprenem també aquesta fúria que ha entrat a tots el pseudo-patriotes d'ahir, doncs la major part saben que el més ferm puntal de la República es avui Catalunya—puix Andalusia està en mans dels homes de la F. A. I., el Nord en mans del canibalisme trabucaire, i Castella i Extremadura sota la direcció dels vells cacics—Abilio Calderón i els agraris monàrquics en són una demostració clara—, i Catalunya és la única terra fonamental esquerrista—comptant València en aquesta excepció, a honor d'ella—i que pot, en un cas de desesperació del règim, ajudar-lo a mantenir-se i a afermar-se, i no és res més que per això que s'han reunit totes les forces contra Catalunya i el seu Estatut, perquè voldrien que no fos aprovat, la qual cosa podria motivar que Catalunya s'oposés a la política del règim i llavors la República podria trontollar, doncs no li quedaria políticament res fort que la pogués mantenir, i és aquesta, única i exclusivament aquesta la raó suprema que tenen molts d'atacar l'Estatut que no coneixen, ni han llegit mai, i que un cop aconseguït l'únic que farà és refermar d'una manera franca i ben lleial els llaços que uneixen les dues terres que formaran indestructiblement una terra intensament democràtica i esquerrista, o que, per aconseguir-ho, farà l'obra necessària per a cooperar a l'enderrocament definitiu dels vells clams polítics que han ressuscitat a l'ombra generosa d'una República liberal.

FRANCESC MADRID

Altres que s'oposen a l'Estatut

Entre altres que han dit llur opinió contra l'Estatut hi hem trobat: Balsano, Emiliano Iglesias; l'advocat Sierra, amb despatx a Barcelona; uns pistolers del Sindicat Lliure; "Ricardito"—que ara ha remès una protesta des del Penal—; Joan Marc, i d'altres.

Com es pot veure, són protestes molt importants i que cal ten'r en compte.

Sembla que no hi haurà Universitat bilingüe

El senyor Lerroux s'oposa a la Universitat bilingüe. Es a dir, doncs, que o bé hi haurà una Universitat castellana o bé dues, una de castellana i un altra de catalana. Però, la catalana podrà expedir títols? Sembla que no. El que passarà serà que si es fa una Universitat Catalana lliure, els alumnes aniran a estudiar a la Universitat Catalana i s'examinaran en la Universitat Castellana. I com sigui que amb les dues universitats passarà ço que ara passa amb les escoles de la Comissió de Cultura o sigui que els pares castellans residents a Barcelona, s'estimen més enviar als seus fills a les escoles municipals—magnífiques, sanes, alta i eficientment pedagògiques—, es veurà la Universitat castellana buida i la Universitat catalana plena, i tantsols es veurà plena la Universitat castellana quan s'hagin d'examinar, i com sigui que l'obra del professorat català i internacional serà molt més seriosa que no pas la dels pobres homes "del escalafón oficial", els alumnes de la Universitat catalana donaran un exemple d'eficàcia i de cultura que no tindran els altres...—Aixís no s'enfadaran ni en Royo Villanova ni en Jaume Conte, que en això coincideixen perfectament.

Vol dir que són catalans?

Es curiós el cas. Per l'empenta del 14 d'Abril foren elegits diputats de Catalunya els tres radicals, senyors Puig d'Asprer (Girona), Estadella Lleida i Simó (Tarragona). Aquests ho-

mes tingueren el sufragi dels catalans estatuistes i aquests homes avui, lligats a una disciplina no de partit, com els socialistes, sinó de ramat, pel capdillatge, s'oposen a la Universitat bilingüe i a que sigui traspasada a la Generalitat, l'ordre públic i la justícia. Sembla que seria qüestió de què els lectors els diguessin perquè els enganyaren quan en la campanya electoral els hi varen dir que treballarien per l'autonomia de Catalunya i fins a quin punt creuen que aquesta autonomia ha d'arribar. Perquè ara ja ha passat el període abstracte i divagatori i és hora d'articular l'Estatut. Trobem que no estaria de més que els electors catalans de Girona, Lleida i Tarragona, s'adrecessin a aquests diputats que ellegiren i els hi demanessin compte de com defensen l'autonomia a les reunions de la minoria radical on unitaristes tant fervents com Salazar Alonso, Royo, Mora, Marraco i Blasco, ataquen no solament l'Estatut, sinó la voluntat autonòmica de Catalunya i es rebelen contra el paternalisme del senyor Lerroux en tractar el problema i aplaudeixen satisfactoriament tots els atacs que contra Catalunya, el seus homes i contra l'Estatut fan els senyors Royo Villanova, Sánchez Román, Maurá, Ortega i Gasset, Martínez de Velasco, etc., etc.

I quin trist paper fan llavors els senyors Puig d'Asprer, Estadella i Simó, que bé podrien demanar al senyor Lerroux que fes mantenir als demés companys de la minoria en una situació més correcta en la Cambra perquè si no els posa francament en rídicol.

Forns crematoris

Res, aviat tindrem forns crematoris...

Les vídues dels barcelonins, inconsolables, podran guardar vora el tàlem desolat, les cendres sagrades de l'espòs traspasat... Això és un avantatge positiu.

Tanmateix, com sempre hi ha autors irreverents, això de les cendres donarà motiu a una infinitat de facècies picaresques i fins, sense cap dubte, a uns quants vodevils i tot...

Però sigui com sigui, progressem.

Després de la secularització, la incineració: ja tenim, doncs, resolt el problema dels morts.

Ara bé, senyors de l'Ajuntament, no seria cosa de pensar a resoldre el problema dels vius?

En Pic en diu de les seves

Aquests dies, el gloriós Pic i Pon va molt preocupat amb els debats de les Corts. La reforma "gregaria"—que diu ell—li interessa en gran manera.

Això no obstant, les sessions del Parlament no li treuen pas completament el lleure de dedicar-se a les seves arts, la pintura, la poesia, la música...

La música, especialment. Car el senyor Pic és molt filarmònic...

—Una de les coses que a mi m'agraden més del món—feia l'altre dia recordant amb delit una sessió de ràdio—és "El tambor de Ganaderos"...

I posava els ulls en blanc, com illusionat per una música divina.

Un fantasma

Melquíades Alvarez—Don Melquíades—ha estat sempre un polític molt pintoresc... El seu reformisme no ha passat mai d'un tema festiu, l'ideal màxim del qual era la secularització dels cementiris dins la monarquia catòlica...

Però ara, decretada la secularització per obra i gràcia de la República, don Melquíades ja no és res: tenia un ideal i ja no el té; el seu "pico de oro" ja no és d'or; el seu partit ja no existeix; era autonomista i ja no ho és... Ja no és més que un cadàver, un cadàver no sabem si secularitzat o apostòlic, però cadàver al fi: Azaña en la seva resposta, va firmar-li, d'una manera definitiva, l'acte de defunció.

No és estrany, doncs, que ell mateix, en rectificar, digués entre l'entusiasme de la Cambra:

—Los ataques del Jefe del Gobierno iban por lo tanto dirigidos a un fantasma...

Evidentment!

Ben dit i mal entès

—Sol?
—Què més voldria jo!

Catalanisme

Nosaltres coneixem les diferents maneres i mitjans que s'empraven per fer catalanisme, abans de la dictadura i durant aquesta.

Hi havia qui es feia de la Lliga, anava a Madrid a demanar l'autonomia de Catalunya i es quedava allí a fer de ministre. Hi havia qui lluia un llacet català al trau de la solapa i anava a cridar: "Visca Catalunya lliure" al peu del monument a Rafael Casanova. Hi havia qui cantava: "Els Segadors" i després rebia uns quants cops de sabre administrats per la policia.

D'altres, en plena dictadura, feien catalanisme des de l'exili i propugnaven per la instauració del règim republicà a tota la península. D'altres, també, ajudaven amb diners la causa catalana i seguien cotitzant llurs quotes de soci de la "Protectora" i de centres i entitats patriòtics.

Avui, desapareguda la dictadura, anorreada la monarquia i lliures de la persecució i de les carícies de la policia, tot ciutadà de Catalunya té dret de palesar els seus sentiments patriòtics i d'intensificar el catalanisme.

Molts ho fan mitjançant mítings i conferències; posant els rètols de llurs establiments en català; aprenent a escriure correctament la nostra parla i contribuint, en el possible, a l'increment de la cultura catalana.

Un cert nucli, però, emprà mitjans

poc recomanables. Empra uns mitjans estridents, menyspreables, salvatges. L'anar a portar flors al monument d'una personalitat catalana i insultar un vellet, que té cura de la collocació dels rams, perquè, involuntàriament, no les posa en un lloc ben visible, palesa mala educació. Els crits i els insults són propis d'energúmens.

El colpejar un xicot, fins a fer-li rajar sang de la boca i del nas, pel sol fet d'haver sortit en defensa del vellet, és propi de bàrbars i el fugir, després de comesa aquesta salvatjada, equival a la màxima covardia.

L'enfilar se, com una mona, pels monuments creient ésser uns herois de pel·lícula de "lladres i serenos"; el penjar rams i corones al coll, als braços i a les mans del monument, palesa mal gust i el posar els peus damunt una figura que s'homenatja, és un acte d'irreverència. Aquests monuments, amb rams a la mà, ens fan l'efecte d'una subhasta de toies.

Aquest nucli catalanista que emprà els mitjans que acabem d'esmentar, hauria de posar de recó els insults als vells, els cops a les criatures, les estridències, i guardar la seva agressivitat per a millor causa. Un vell i un xicotet no són un enemic gaire formidable.

Altrament, la reputació que gaudeix el poble català d'ésser un poble cívic, serè i assenyat, es posaria en interdit.

H. C. SANTEUGINI

DISCOS

La Companyia del Gramofono ha publicat darrerament un stoc de discos, com sempre de bon gust, i entre ells es destaquen els següents:

A E 3957. Rosita Moreno canta acompanyada per l'Orquestra Demon's Jazz, dues cançonetes "Sueños" i "Después que te fuiste", que són d'una melodia que aviat es faran populars.

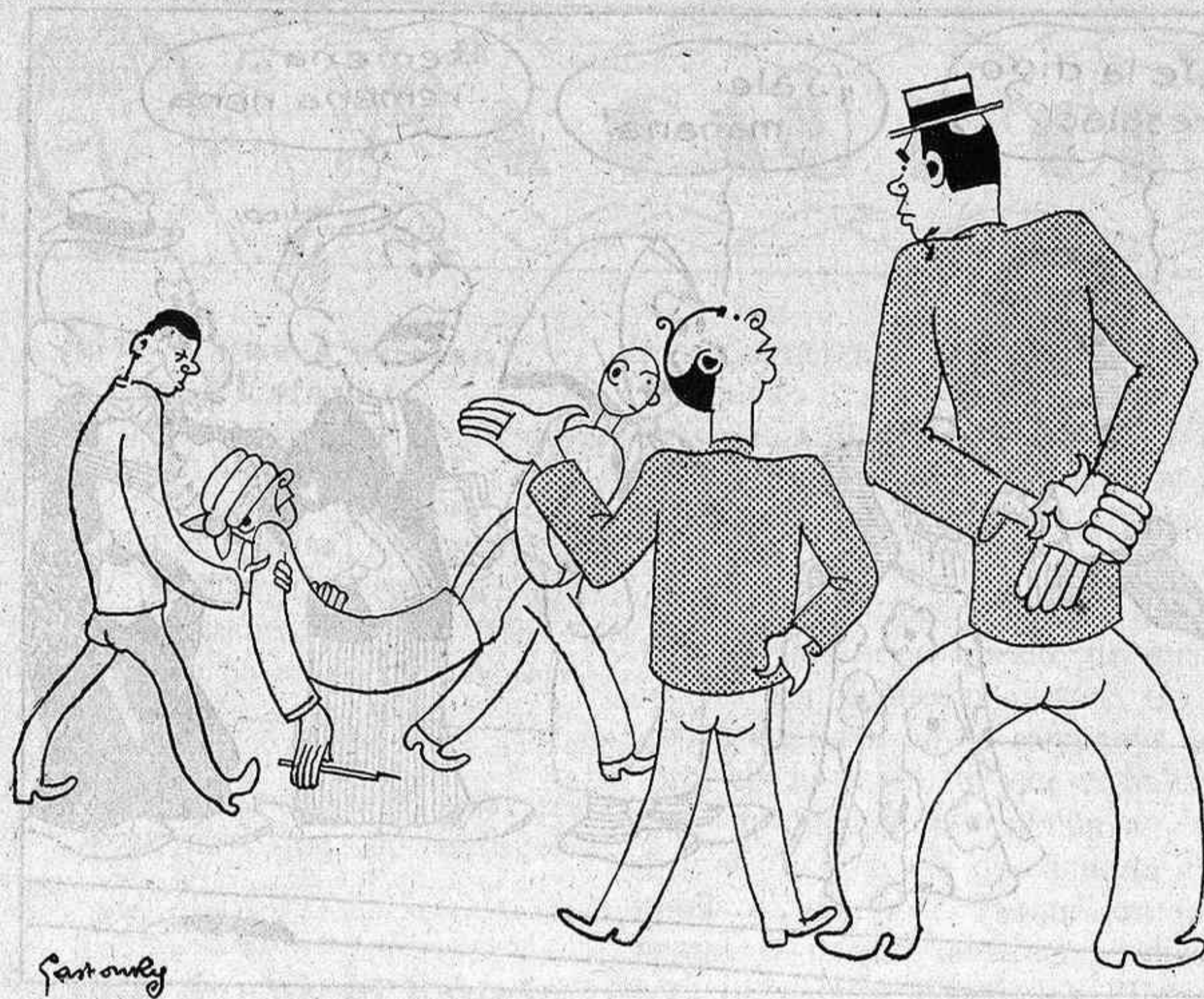
—A E 3965. "Los Siboneyes", una orquestra que se'ns presenta amb unes cançons cubanes: "¿Recuerdas tú?" i "Por eso yo te canto a ti", molt bé d'execució.

A E 3984. La simpàtica Trini Avelli ens canta el xotis "La mujer de Pichi", i a l'altra cara, Antonio Palacios canta "La Restituta", habanera.

—A E 3985. L'Orquestra Demon's Jazz segueix sempre el que està de moda, i com sembla que el que impera ara són les rumbes, doncs vinga una rumba, i aquesta és "Blanquita Negra"; després executa un pasodoble: "Solera", del que és autor el mateix Demon.

A E 3948. L'Orquestra Ambroseens presenta dos fox d'allò més alegres "Mona lisa" i "Prueba con otro".

Demés ha publicat tota la sarsuela "Luisa Fernanda", el darrer èxit del mestre Torroba, cantada per Laura Nieto, Emili Sagi Barba i Tino Folgar.

Santanyà

—Què ha estat? Un atemptat?
—No, senyor; un pobre senyor que li ha agafat un atac a conseqüència de seguir la discussió de l'Estatut al Congrés.

UNA NOVA PROFESSIO

Aquest és un amic que, ens havia vingut mantes vegades—com han fet molts altres amics—a demanar-nos una recomanació, una tarja de presentació per a qualsevol regidor de l'Ajuntament, per a qualsevol conseller de la Generalitat.

Venia molt sovint, no es cansava de venir. S'havia aficionat a les recomanacions, li havia agafat la mania de les recomanacions. A pesar que les recomanacions no li servien de res. Si li haguessin servit no n'hauric vingut a buscar amb tanta freqüència.

Ara feia molt temps que no el vèiem. Fciu molt temps que no havia vingut. I, a pesar que quan el vèiem ja tremolàvem, ara us hem d'ésser sincers: l'hauriem arribat a enyorar.

Avui s'ha presentat, per fi. Venia molt content, molt satisfet. No ens ha demanat cap recomanació, cosa que ens ha complagut perquè ja no sabíem a qui recomanar-lo. Però, avui, sortosament, ja no necessitava recomanació: ja treballava.

Li hem preguntat de quin treball es tractava, a què es dedicava.

I ens ha dit:

—Em dedico a matar rates, sóc un desratitzador.

—A matar rates? Però això és un ofici?

—Ara, sí.

Nosaltres ens el miràvem amb un cert recel, tement que la misèria i les angúnies passades l'haguessin fet tornar boig. No ens podíem arribar a creure que parlés en serio. Sospitàvem que es tractava d'una broma.

Però no, no; no es tractava d'una broma. Les recomanacions havien fet efecte i el nostre amic tenia ja el nomenament tan desitjat. Era desratitzador. Desratitzador! No trobeu que el nom no fa gens lleig?

I la professió tampoc. A més a més, cal pensar que és una professió nova i nosaltres som amics de tot lo nou. La República—a contracor, val a dir-ho—, havia creat la de sin trabajo. Però aquesta era una professió que mantes vegades tenia un accent dolorosíssim, un veritable aspecte de tragèdia. Aquesta, no; aquesta de desratitzador té un to francament còmic. A pesar d'aquesta comicitat és una professió tan honorable com qualsevol altra. I, sobretot, més honorable que la de pistoler, professió que havia creat la difunta monarquia. Perquè sempre valdrà més matar rates que no pas matar homes.

VIRAI

FITXES

ELS HOMES EXTRAORDINARIS.

Trobeu els homes extraordinaris on menys penseu. Comença la coneixença amb uns mots banals en un restaurant, en un cine, o en una taula de cafè. Tot d'una, sense saber com, us sobta la visió original que l'home extraordinari té sobre qualsevol tema, polític o de vida. Posats l'home i vós en contacte, trobat ja el filó, aneu traient, aneu traient, com qui treu flors d'un barret de prestidigitador. I comença l'aventura.

Som a la terrassa del cafè Espanyo. Bigarrament de Parallel. Ens atén un cambrer modèlic—Peret.— Un dia haurem de fer l'elogi d'aquest home també, en el seu aspecte, extraordinari. Intercanvide paraules amb el veí de taula i la guspira de la sorpresa. Oïm una opinió amb referència als mitjans de conjurar l'actual crisi mundial. La intuïció ha portat a l'home a dir-nos solucions emparetades amb les dels grans economistes d'Europa i Nord-Amèrica.

La conversa s'ha lligat, i ara es bifurca, es ramifica. Comença la coneixença i es va precisant allò extraordinari que tanca a l'home al qual parlem.

Sur un fulletó. Autor: A. Farreny. "Los nuevos 7 Sentidos y octavo Arte". La coberta del fulletó fa la presentació del seu autor. El setè sentit, i la vuitena part precisen: "la darrera brivallada d'un Místic que cerca el Monstre". El fulletó és escrit: "Al alcance de todas las inteligencias". I es pregunta: "Todos Estrellas? Los 7 últimos Quijotes reunidos. 7 Mancos y Místicos mancomunados y acorralados".

El Parallel ha desaparegut i juraríem que ens hem enfonsat miralls del cafè endins. Trepitgem arestes mercuriades i ens guia un flam que sembla portat en-

—Alto! Al «Club Republicano», per a entrar-hi, s'ha d'anar d'etiqueta.

PICAROL

tre les dents. A. Farreny conta el seu poder, ens enllumena—són paraules seves—, “la fatalitat feliç”.

El Místic que cerca el Monstre ens duu a l'esoterisme?. Petgem el llinard del temple de Swedemborg on ens seran explicats els misteris de la Trinitat amb el vers dantesc de: “come d'arco tricolore tre saette”?

Capirem d'una vegada la concepció sàfròtica de la càbala, i ens conformarem amb les 7 delimitacions?

No A. Farreny, l'home extraordinari, és molt d'avui. Ell empra mots als talmudistes i màgics d'ahir però el final de la seva art, que reuneix set Quixots en lloc de les set delimitacions de Seher Jetsirah, va a combatre el “càlcul de probabilitats i a fer entrar per el seté sentit—la intuïció—, l'art vuitè o sigui l'art de guanyar. Guanyar en joc—naturalment—, però encara més difícil: guanyar en la vida o sigui vèncer”.

A Farreny pot fer el que no han pogut fer molts milionaris que han llançat els bitllets de Banc a grapats en els casinos de Montecarlo, Sant Rem i Ostende. Les seves opinions han estat trobades interessantíssimes, (copiem): “per escriptors, polítics, consellers, molts “grupiers” i tres diputats”. Però A. Farreny segueix negat, malgrat hagin trobat interessant el seu saber gent tan decorativament diversa.

A. Farreny farà dintre poc el seu experiment de guany per càlcul propi i exclusiu d'intuïció—una poesia amb números, com diu gràficament ell—, de cara al món. El Místic domarà el Monstre i ens el presentarà mansuet, com bridet amb tanyes de roser emporprats de roses.

Ens plau que ens hagi tocat en sort ésser els primers pregoners d'aquest màxim esdeveniment proper. Deixem, mentre tant, constància que A. Farreny pot prendre un lloc d'honor entre els homes dits extraordinaris.

COMERÇ. El comerç ha obert botiga a l'aire lliure, en una cantonada del carrer Arc del Teatre. Gairebé se'n podria dir indústria i comerç. Es tracta d'un comerç de tabac. I d'una indústria d'elaboració.

Com en tot negoci, hi ha l'amo, el burgès. Es el que seu més rapapadament en les llambordes de la voravia. Hi han cinc o sis dependents: els que reben el tabac dels que l'arrepleguen pel carrer i el converteixen en noves cigarretes. Hi ha els recollidors.

Aquests vénen a oferir mercaderia, i l'amo regateja: “Les restes de les cigarretes que porteu són molt curtes. Tot és paper. El tabac és dolent”. Si algú

senyala amb orgull la cua d'una Muratt o el plomall d'algun “Romeo i Julieta”, l'amo—quant a amo i coneixedor—li oposa un blasme de falsificació. Ve, per fi, el tancament de pacte. Intercanvi: unes monedes de coure i pas de la “matèria prima” a l'elaborador. Grans recomanacions de cura i de truc en la cigarreta: “Que sembli grossa, però que no ho sigui”.

Per a l'observador el més interessant de l'organització social, amb comerç en plena voravia de carrer ofegat, és la diversitat de tipus que us mostra. Vells amb barbes anàrquiques, embolicats amb una mena de mantells bíblics. Gent indefinida, amb joventut en els cabells i centúries en la boca. Cossos vestits de parracs, en una confusió de carn i roba que arriba a no deixar saber si és la carn la que vesteix o és la roba la que despulla. Dones com escorxadades, flairen a freixura i semblen portar el sexe embolicat amb el devantal, sempre a punt d'abandonar-lo en una cantonada. Nois allargassades com un lliri d'aigua, i amb

cara com una flor de tisi. Larves xafades, amb estirament de tènia. Monstres indefinits: automatismes ganivetejats i pelusseres mortes.

Mentre observem, ens és donat presenciar aquesta escena. L'amo aixeca la veu. Flestoma. Un dels inferiors ha tingut la gosadia de plantar-li cara. L'amo es fa sentir. No vol la mercaderia del revoltat, del poc respectuós: “Reventa't de fam—li diu. —Tu, a mi, em necessites. Jo no et necessito a tu”. Tot això en castellà, naturalment! I un manyoc de parracs es doblega davant d'un altre manyoc de parracs... però amo.

Fuig la tarda. No minven les contraccions del comerç sense portes. Algú—qui sap qui—, sembla espolsar damunt la ciutat una cendra nocturna. El sol llença damunt del comerç de tabac de la voravia el seu darrer foc de cigarreta en abandó, que s'apaga. Moment de por imprecisa. ¿Pot aquest darrer foc abrindar l'altre tabac?

Ramon VINYES

Les balances de la Justícia

—Senyor Moles: li venia a revisar les balances, perquè em sembla que a vegades s'equivoca i encara gasta els pesos de la monarquia.

De l'Ajuntament

Entrem a l'Ajuntament i veiem una damisella que desfulla una flor mentres va dient. Sí? No? Sí? No?...

* * *

Pels passadissos es veu nerviositat la gent va d'un lloc a l'altre.

Què passa? Res de nou: és que avui ha tornat a pendre possessió de l'Alcaldia el Batlle efectiu J. Aguadé i Miró.

* * *

Una banda de Música francesa ha donat un concert davant del Ajuntament. L'Aguadé ha sortit al balcó central a escoltar, i en un passadís, veiem una noia ullerosa i prima que està accionant. Ens hi apropem: recita una poesia.

El xicot està trist, què tindrà En Ca-
[sanoves?]
Li surten sorpirs que deuen pesar ar-
[robes.]

Ha perdut la riassa, ha perdut el color.
El xicot ja no seu en aquella cadira,
està tot neguitós: té molta calor,
a sota de la taula es desmaia una flor.
Ai, el pobre xicot del cabell arrissat,
ha perdut la illusió que s'havia for-

[mat;]
ell voldria la vara per poder governar,
per a passar revista a quatre-cents
[bomber;],
als urbans, als burots, i després als
[llacers,
i posar-se tranquil i fer-se retratar.

Al acabar de recitar-lo ens mirava, i nosaltres no sabiem si aplaudir-lo, i dirigint-se a nosaltres ens ha dit: Els hi ha agradat?, i sense esperar la nostra resposta ens ha donat una còpia.

Després ens he assabentat que potser serà nomenat locutor de les sessions de l'Ajuntament per quan siguin radiades.

* * *

Ens diuen que s'ha concedit una subvenció per tal que sigui portada La Patum de Berga al poble Espanyol de l'Exposició.

Aquesta subvenció se l'haurien pogut estalviar molt bé. Portant-hi la patum d'En Ferran de Segarra estava tot arreglat.

* * *

S'ha pres l'acord d'instalar crematoris als cementiris

Cal tenir en compte d'instalar-ne un al mateix consistori per a cremar-hi els morts de la Lliga.

Amb motiu de la tasca portada a cap pel regidor F. Costa i Martí, el Centre Català d'Esquerra del districte IV, el va homenatjar amb un vermut d'honor. Més de tres-centes persones demostraren les simpaties al homenatjat.

A l'hora dels brindis parlaren els senyors Fernández, Massoni, Roura, Galvans, Farsac, els periodistes Ra-

mon Vinyes, Lluís Capdevila, el diputat de la Generalitat Pujol i Font, el regidor Duran i Guardia, l'Alcalde Aguadé i Miró.

Després l'homenatjat s'aixecà a donar les gràcies als concurrents al que despediren amb una gran ovació.

Acte simpàtic del què n'és mereixedor el nostre amic En Francesc Costa.

BAMBI

BARCELONA

Aurea de Sarrà i Leila Bederkhan

Dues ballarines. Dues arts.
I dues arts ben diverses!
Aurea, l'actitud. Leila, el ritme. Trobeu tota la gran força d'Aurea quan s'immovilitza. L'encís de Leila és fluent, no el copseu mai en un moment de la dansa, el trobeu pertot: un ritme aromat, d'una sensualitat de jardí de roses.

Entre l'art d'Aurea i l'art de Leila hi ha un violent contrast. L'art d'Aurea us colpeja el cervell. L'art de Leila us va a la sensibilitat. I el joc de comprensió és divers. L'un us porta fora de vosaltres. L'altre és en vosaltres. Aurea us fa viva la tragèdia, però una tragèdia actual, feta d'alts relleus més que de crits. Quan Aurea sembla que hauria de parlar sota la màscara, és quan menys la sentiu. Aurea és d'avui perquè els rostres no porten màscara.

Leila no arqueologitzarà. Ens feu conèixer dues danses: "Geroglífics de l'Antic Egipte" i "Ritme ritual". Però no eren danses per a arribar a l'escultura; era l'escultura compresa per la dansa. Hi ha qui cerca el moment estatuari i va a ell en un construir abarrocat. Leila teixeix i desteixeix escultura amb una fantasia de fumerola, amb capriciositats de núvols.

Aurea pot tenir paraula, ha de tenir paraula. Un mot de Leila defaria l'encís de la seva art. Aurea ha d'eixamplar en el teatre el camp d'acció. I ha d'assajar el drama ja que sap reposar en actituds harmòniques la tragèdia. Leila és una complerta dansarina.

Aurea, en "Elegia", ens digué el que hi ha de poemàticament plàstic en la sensibilitat del seu talent.

Leila, en "El-tar", va ensenyar-nos com la voluptat us pot fer aixecar e's ulls enlaire.

Ho havíem dit. Matí de diumenge, matí d'art. No ens equivocarem.

Aurea i Leila són un contrast: dues paral·leles i un sol horitzó: l'art.

Els poemes d'Ambrosi Carrion, magnífics.

NOU

Exit bomba, que vol dir, gairebé sempre, èxit imbecil. Música del milionari mestre Guerrero. L'obra—reclam de cocaïna—és de les més atrevides del gènere frívol. Això segons diu l'empresa. Traduïm: "Ací ho fem més porc que a la casa del davant". Ah! No hem dit el rètol de l'obra: "Los Caracoles". No l'hem vist, però estem segurs que es tracta de banyes. Tiples: A. Lasalle, etc. 40 esculturals girls.

Hi anirem un dia d'aquests per parlar de les tiples i de les girls en un especial aspecte. Veurem com anirà.

BARCELONA

"Anacleto se divorcia". Encara Muñoz Seca! Les nits de riure del Barcelona fan trencar de riure! En castellà: herniar. Estem segurs que Muñoz Seca cobra d'una casa de braguers. I que els qui els venen són ex-proveïdors de la reial casa.

VICTORIA

Segueixen amagant "L'ou de Colom" al públic. I el públic hi segueix trobant gust. No en debades es diu que vivim una època dichauxada!

Hem rebut una carta

No la publiquem per tractar-se d'una carta particular a Work. La carta ironitza i ens fa saber que "potser algun dia, ¿qui sap?, els autors catalans, gràcies a

Postals barcelonines

La Rambla del Ocells, a les deu del matí.

nosaltres, podran escriure obres sinceres i ambicioses, sense l'amarga convicció de que seran declamades davant d'una sala buida".

Contestariem al comunicant poques paraules. No sabem si obres, com les dites de comerç, omplenen o no les sales d'espectacles dels teatres catalans. Dissabte passat, i malgrat el reclam d'una empresa que demana que es comprin les entrades amb temps, poguérem comptar en un dels teatres de casa tres fileres de seients, i un públic buit. Afegim-hi però que encara que les sales s'omplissin, opinem que si s'han d'omplir amb teatre del que "fa i ha fet fins ara", no val pas la pena. Preferim que les sales restin buides. Res més! Clar que ho preferim amb vistes al teatre català, i descomptant interessos d'autor.

WORK

ES DIU...

Que al públic no li ha agradat "Los caracoles", que es fan al teatre Nou.

No és estrany; resulten uns caragols sense suc ni bruc.

✱

Que l'orquestrina Planas ha obtingut un èxit al teatre Còmic.

Vertaderament, és del millor que en aquest gènere tenim a Espanya. Nosaltres n'estem molt joiosos de que siguin catalans.

✱

Que En Santpere farà una jira per Itàlia per tal de celebrar l'èxit monetari de "La reina ha relliscat"

Santpere: penseu que trobar un èxit

Política actual

—Senyor comisari, hem agafat un revolucionari.

—Tanqueu-lo i doneu-li una baldufa perquè s'entretingui mestrestan.

—Què no porta la creu, senyora Madrona?

—Val més creu que haver de donar pa a aquest dos que tinc al darrera!

us ha costat deu anys. Amb això cordura i enteniment.

✱

Que la propera temporada d'hivern, al Paral·lel tots els teatres faran gènere frívol.

Penseu que de "Leandras" no en surten sovint.

✱

Que no es parla de la tournée d'"El huevo de Colón".

La tournée s'ha convertit en bolos. Els de fora no es deixen amagar l'ou.

✱

Que al Barcelona es tracta de fer teatre per a infants la propera temporada.

Molt ben fet; féu teatre educatiu, i no nyonyeries a lo Folch i Torres.

✱

Que el cine Kursaal no s'ha convertit en teatre.

Ja ho sabíem.

BRIK

L'autòmnibus d'Hospitalet

Aquest servei d'autòmnibus pertany a un gran senyor, el senyor Oliveres. Quan veieu aquest servei, en articles de reclam, quedeu sorprès de les seves magnificències. "Un Pullman de servei." Magnífic Pullman! Encoixinat. Metalls arreu. Vidres a dojo. Un pullman, tal vegada l'únic. Davant d'una de les fotografies del reclam gairebé envegeu els que viuen a Hospitalet. No els envegeu, però. Una dada. A la Plaça d'Espanya hi ha un "trasto" que serveix de sala d'espera. Doncs bé, dilluns passat, en el moment més fort de la pluja, aquesta sala fou treta del seu lloc, i tots els esperants de l'au-

tòmnibus tingueren la sort de banyarse. Aquesta facècia l'expliquem perquè és de les més recents. En podríem explicar d'altres.

Benhaurats els veïns d'Hospitalet, si poguessin viatjar en el Pullman del retrat! Malhaurats, ara! Els autòmnibus pitjors del servei! Fantasies, com les de l'altre dia: retirar un so-pluig en plena pluja i quan pot servir. I més coses encara!

Un gran silenci i una gran lluminària al voltant d'un nom: el del senyor Oliveres.

PAPERAM

Per la Justícia i per la Llibertat, per Lluís Capdevila.

No anem pas a fer l'elogi del nostre company Lluís Capdevila. Ni ell ho permetria ni a nosaltres ens estaria bé. A més a més, aquest periòdic no es dedica—com altres que vanament pretenen abassegar la saviesa—a encensar els seus redactors. Lluís Capdevila no necessita aquesta mesquina maniobra. Ell té un prestigi i una popularitat ben guanyats. I un públic fervorós que el segueix i esgota els seus llibres.

Capdevila ha estat sempre un home de lluita i de combat. I un home fidel al seu ideal de lluita i de combat. Recordeu els seus articles, les seves novel·les, el seu teatre, el seu verb abrindat.

Aquestes característiques del lluitador infatigable es veuen en "Per la Justícia i per la Llibertat" com en cap altra obra d'aquest estimat company. En aquest llibre, Capdevila és més fort, més dur, més implacable que mai. "La fitxa antropomètrica d'Alfons de Borbó", és l'atac més

Ara es farà la setmana del mar

—Ja poden fer-la quan vulguin; nosaltres ja fa temps que som a l'aigua.

sangnant, més formidable que cap escriptor hagi dirigit contra l'últim rei d'Espanya.

Les cadenes d'Eva, novella de Domènec Guansé.

Domènec Guansé ha escrit una novella ben digna d'elogi: "Les cadenes d'Eva". L'autor de "La Venus de la careta" i de "Com vaig assassinar Georgina"—obres remarcables—, se'ns presenta en aquesta darrera novella més madur, més perfecte, més dominador del bell ofici de novellar. Però en "Les cadenes d'Eva" hi ha quelcom més que ofici: hi ha un artista de la prosa. La prosa de Domènec Guansé és flexible, viva, elegant, precisa. I ben personal.

Domènec Guansé no és, sortosament, un d'aquests escriptors que a Catalunya encara no han sabut fugir del ruralisme, del crom del camp, que ells veuen inícte, cursi i ensucrat. No; Domènec Guansé és l'antiruralisme. L'atrauen les passions i els sentiments—en els quals sempre hi ha una certa morbositat—de la gent de ciutat, la gent de "boudoir", d'hall de gran hotel, de yacht, d'auto, de cabaret, de music-hall, la gent ben perfumada i ben vestida.

En les novel·les de Domènec Guansé hi ha una sensualitat que mai no esdevé repugnant perquè és tractada per un artista. Aquesta sensualitat tal vegada sigui combatuda per certa mena de gent. Cap lector intel·ligent, però, no se'n sentirà ofès.

La verdad de la francmasoneria, per Ramón Díaz.

Aquest llibre és una réplica al del capellà Tusquets. Entre aquest llibre i el

de mossèn Tusquets, nosaltres ens quedem amb aquest. Els llibres dels capellans mai no ens han fet gaire gràcia. Sobretot quan, escrits amb el propòsit de mentir, d'enganyar, d'entebolir les qüestions. Sobretot quan no són més que un seguit de bajaranades.

Calia, després del de mossèn Tusquets, un llibre com el de Ramón Díaz, valent, fort, escrit potser en un estil no gaire literari, però clar i català.

La mujer ante el amor y frente a la vida, per Santiago Valentí Camp.

Llibre dens, de contingut espiritual. I material: cinc-cents disset pàgines, inclòs l'apèndix—interessantíssim—d'obres consultades. Cal llegir només aquest apèndix per a fer-se una idea de la cultura formidable de Valentí Camp.

Però cal llegir, sobretot—i això és de

suposar—les lucubracions, les idees pròpies, plenes d'agudeses i de lucideses, que Valentí Camp ha posat a l'obra en si. No s'escriuen cada dia obres de la profunditat d'aquesta. No s'escriuen cada dia obres com aquesta, tan rica en densitat filosòfica, tan rica en observacions i suggerències. Llàstima que nosaltres no tinguem l'espai necessari per a comentar-la degudament. Sols podem fer una cosa: recomanar la seva lectura. Segurs que no en sortireu decebuts.

ALPHA

Retrospectiva

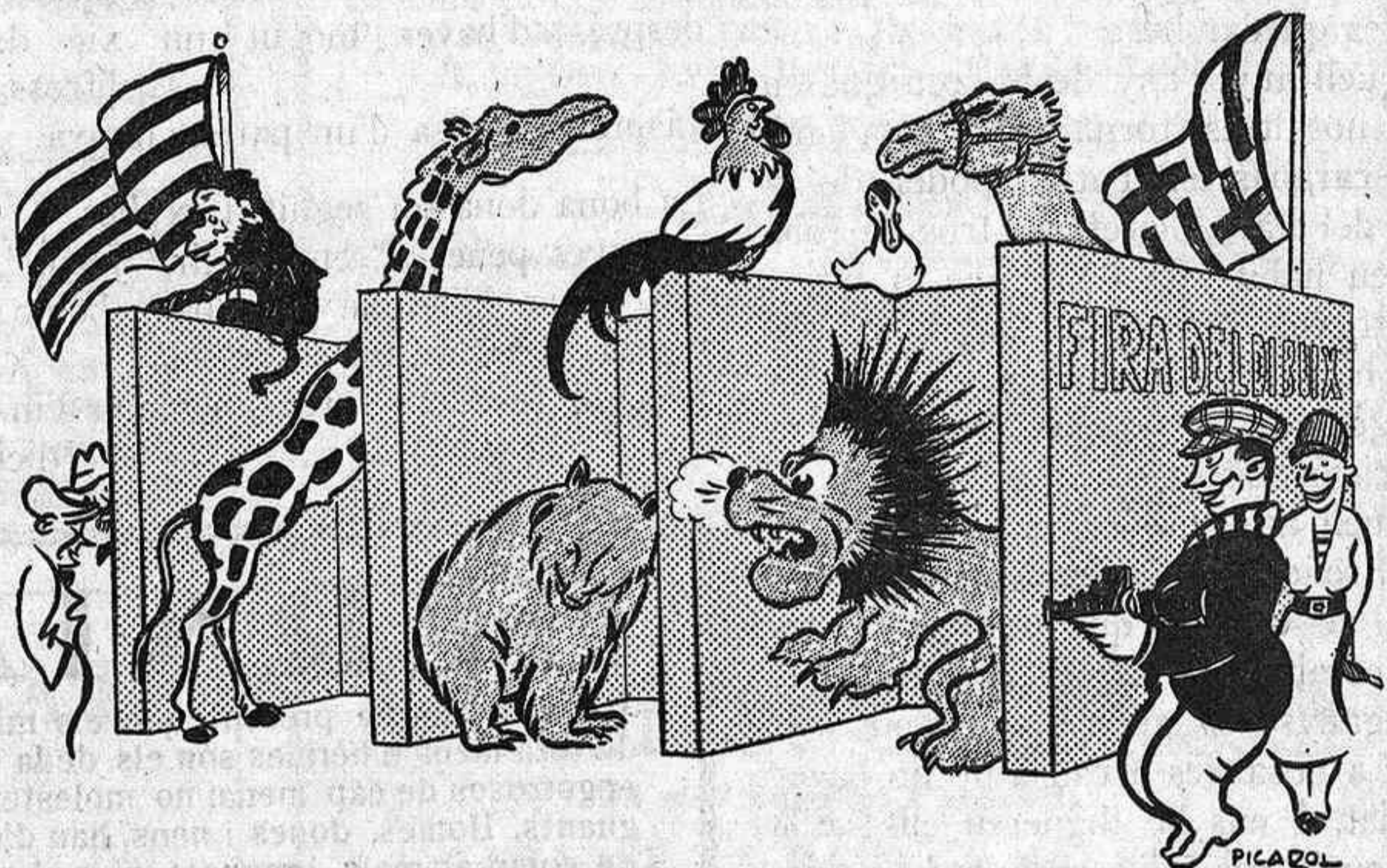
Avui hem fet dissabte dels calaixos del nostre escriptori. Això, nosaltres, ho fem de tant en tant; ho fem quan l'acumulació de papers, catàlegs, retrats i lletres ens impossibiliten el funcionament dels calaixos.

Aquest dissabte, però, el fem amb recança, perquè ens sap greu estripar coses que temps enrera tingueren una gran importància per a nosaltres, i davant el dubte optem per traspassar-los a un altre calaix que dintre poques setmanes tampoc no podrem tancar.

Mentre hem furgat pels calaixos, entretenant-nos a mirar retrats d'algunes "promeses" que hem tingut en els nostres anys de joves inexperts i a llegir mantes lletres plenes de paraules ardents i de juraments d'amor eterna, la casualitat ha fet que caigués a les nostres mans un retrat de quan férem la primera comunió.

Nosaltres, encara que això semblés estrany, també l'hem feta, la primera comunió. L'hem feta, perquè ens la feren fer. Perquè la mare digué que l'haviem de fer.

En aquest retrat no ens hem reco-

El local de la fira del dibuix...

... i destí que tindrà després; podria ésser una sucursal del Parc.

negut. Es clar que fa anys que fou iet, i ara portem bigoti i tenim cabells blancs, i no ens hi semblen gens; però, tot i això, aquest retrat de la primera comunió no és ben bé el nostre.

En aquest retrat portem el cabell caragolat amb molls—una mena de cap d'escarola—, portem un pantalon que ens feia reganyar el cul, i portem unes sabates que ens apretaven els dits dels peus i ens feren el primer ull de poll. Quan el retratista lliurà aquest retrat a la mare, aquesta no ens reconegué i gairebé volia barallar-se amb el fotografe. Sortosament, l'home la calmà un xic i li féu veure que, si no erem nosaltres, tot es devia a l'excés d'amor maternal, que, per tal de fer-nos semblar un "Nino Jesús" (això s'ha de dir en castellà, perquè ta mes *Niño*), ens havia disfressat de tal manera que era difícil reconèixer-nos.

Ben mirat, i amb perdó de les mares, les mares són força ximpletes, i Déu nos en guard de contradir-les quan en fan una de les seves, puix serien capaces de fer-s'hi a mossegades.

Ultra aquest retrat, ha caigut a les nostres mans una creu miraculosa d'un tal Pare Claret. Aquesta creu té, segons diuen, unes virtuts excel·lents: portant-la, hom guanya una colla d'indulgències, escapularis, treu ànimes del purgatori, etc.

Nosaltres, no anem pel món amb creus. Aquesta ens la donaren a l'escola quan érem jovenets, i recordem que la portàvem arreu i crèiem, de debò, en el seu poder miraculós. Aconsellats pels germans, la portàrem a la butxaca durant els nostres primers exàmens, i davant el tribunal de catedràtics, la tocàvem dissimuladament amb la mà, perquè, amb el seu poder, ens fes quedar bé.

Aquell any, l'any de la creu que en diem nosaltres, tornàrem a casa amb dues carabasses. Tot el poder de la creu, del Pare Claret, del tros de roba del seu hàbit—un hàbit que, a jutjar pels trossos que hi ha escampats pel món, havia d'ésser de gegant—i de les indulgències, no pogueren res contra la decisió dels catedràtics.

Aquell any, també, la nostra fe en creus, relíquies i altres coses estranyes acabà de cop, perquè després de les dues carabasses, haguérem d'aguantar els reganys dels germans, qui ens culpaven a nosaltres a causa de no haver estudiat. I ens ho digueren ells! Ells que només ens feien orar, anar a missa i descuidaven la nostra instrucció

H. C. S.

—Escolti, senyor Giralt; ara que han aconseguit que es cremin els morts, no podríem començar pels morts que la Lliga va enviar a l'Ajuntament en qualitat de regidors?

El Pati Blau

Glosa de l'obra del Mestre Rusiñol

Ell és pintor. Vagant a la ventura,
una caseta vora el mar l'atrau,
i enfront la porta un dematí s'atura
corprès per la claror del pati blau.

Passa la llinda i troba la mestressa
que amb la Verge s'acaba d'encarar
després d'haver mogut un xic de
[fressa
l'aspra conversa d'un parent llunyà.

La bona dona tot seguit li explica
les seves penes. I, en un dir "Jesús",
sab d'una filla que era abans bonica
i que ara, pobra, tot el dia tus.

Sab que les flors foren un temps l'in-
[dici

de que vivien pobres i alegrets;
que era el seu home del mateix ofici,
però..., pintava sostres i parets...

Que la pobresa poc a poc s'arrapa
sobre la casa on han vingut al món;
i que el parent aquell els hi esgarrapa,
i que anirà a parar Déu sab a on.

I en tant que el pesament li diu: "No
[miris
aquesta noia de qui t'han parlat",
la dissortada, entre un esclat de lliris,
és com un altre lliri immaculat...

I per més que ell es lliura a la pintura,
embolcallat en un ambient de pau,
preveu que una invisible lligadura
el va fermant, fermant, al pati blau.

EUSEBI RODRÍGUEZ

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA.

ESQUELLOTS

El doctor Ehsenmeyer, de Viena, ha inventat un mètode per a ressuscitar els morts.

Veieu? Això és millor que cremar-los.

✱

“Els republicans—escriu Baroja en la seva darrera novella—no van portar la

—Sóc físic!... Vinga aquesta capsa de PÍLDORES MARAVILLA, que porteu a la butxaca!

República, sinó que, contràriament fou la República qui portà els republicans.”

Potser sí...

Però és evident, de totes passades, que la monarquia no l'haurien fet pas trontollar les velleitats de la família Baroja.

✱

En el nou cens electoral de Madrid, per cada cent dones amb vot, votaran solament setanta-sis homes.

I això que passa a Madrid, passarà, amb poca diferència, a tot arreu.

Les dones, doncs, d'ara en avant, tenen la paraula: el món és d'elles.

✱

“Es precis—ha dit l'Ortega — que el Parlament, abans de resoldre el problema de l'autonomia, esbrini quins són els sentiments del poble espanyol.”

I els sentiments del poble català—clarament expressats—no són dignes de tenir-se en compte?

✱

Aquests dies s'ha parlat d'una certa senyora, que havia passat la frontera, o intentava passar-la, amb un grapat de duros.

Naturalment, es tractava de l'esposa d'un destacat element d'esquerra.

Naturalment, l'infundi estúpid havia partit de les dretes.

Imp. “L'Esquella”. -- Om, 8, Barcelona

LA BEGUDA DE MODA

CARTELLERA

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companya de vodevil i espectacles moderns de
JOSEP SANTPERE

Avui, divendres nit, i totes les nits: L'èxit de l'any,

LA REINA HA REL·LISCAT

Llibre d'ALFONS ROURE Música de J. M. TORRENTS
Es despatxa a tots els Centres de Localitats

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: Gran èxit de la Companyia Argentina d'Art menor de

AZUCENA MAIZANI

amb la revista de costums argentines, en dos actes i 18 quadros,

Buenos Aires mi tierra querida

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut, Art, Luxe, Bellesa, Distinció-ESTER-LUCENTINA-A. ESTEVE
M. VILLANOVA - GERMANES GIMENO - MARINA LÓPEZ

Zaraha - Lluïseta Muñoz - Miss Varietés - Maruja Amaranto

TRIO LANTHOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Vila-Vilà MOULIN-ROUGE Paralel 93 i 95 T. 21261

TEMPLE DE LA FRIVOLITAT

Sorollós èxit de les aplaudides SACRO - GRANADA - CALVO
PENALTY - MIRAMAR - DORITA - HENRY - H. DALIA - PANAMÉ
R. DE ORO - LYDIA VELASCO - CARME SÁNCHEZ

EVA SEGURA

JACK-BOY

L'home sense ossos El comble de la flexibilitat

AMELIA VARGAS

ESTRELLA FRÍVOLA

ANITA FLORES

SENS RIVAL VEDETTE

GENIALS CREACIONS

D'una a quatre: THE MUSSETE JAZZ

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

FEROTYL
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

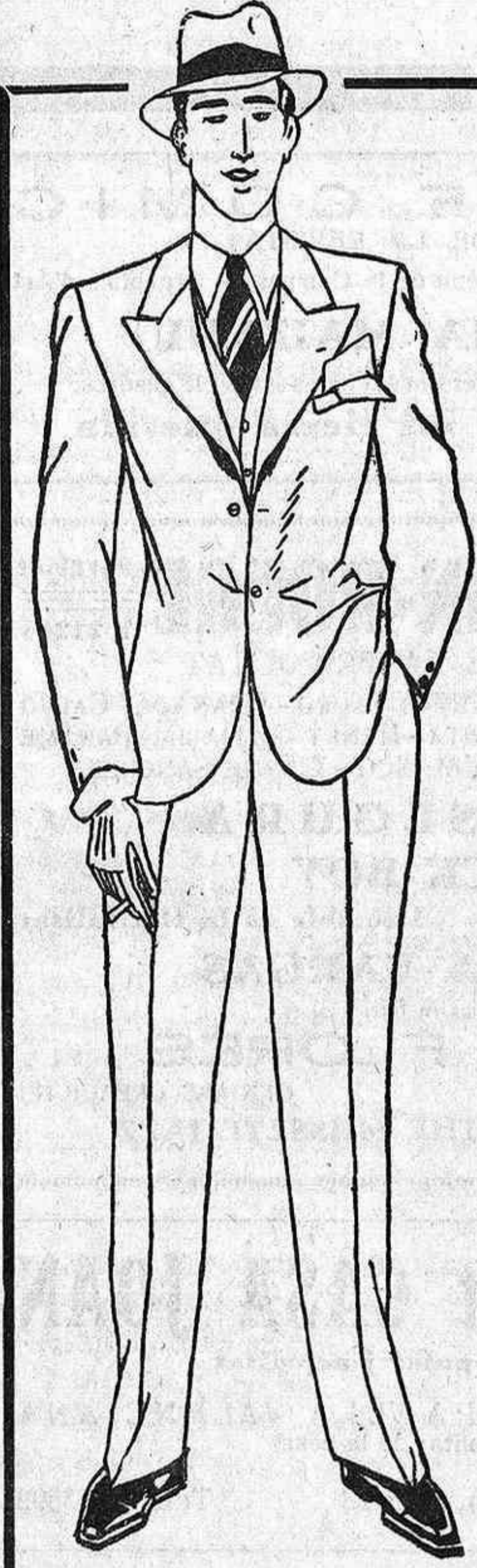
Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
 Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

La terrible feridura
 (APOPLEXIA)
 S'evita i cura amb el famós
ANTIAPOPLECTIC VALLVERDÚ
 Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies
Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

Mobles i Matalassos
 A TERMINIS i SENSE FIADOR
Santa Anna, 18 Barcelona

VIES URINARIES
 Curació especial garantitzada i ràpida de la blenoràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmia
CLINICA FONTOVA
 Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
 D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

La casa BASTIDA s'engrandeix

Passeig de Gràcia, 18 :: Telèfon 15247 :: BARCELONA

GRAN BASAR DE SASTRERIA Sistema Nordamericà

El secret del nostre èxit és degut a tres raons: 1. La fórmula d'un nou estil aplicat a l'art del vestit. - 2. Tenir sempre disponible el vostre vestit, tant gran com petit, amb gustos seriosos i en gran fantasia. - 3. L'organització de la fabricació i venda directa al comprador i escrupolosament amb un petit benefici.

Som els que va implantar i facilitar el vestit amb la major elegància i la més incompetent baratura, evitant acudir als sastres de mida que, amb els seus preus elevats, era impossible seguir els corrents de la moda. Oferim en la nostra SECCIÓ DE SASTRERIA la següent norma de preus:

Vestits confeccionats, tipus reclam.	des de 10 pessetes fins a 30 pessetes
Vestits confeccionats, qualitat superior.	des de 40 pessetes fins a 75 pessetes
Vestits a mida, en qualitats econòmiques.	des de 30 pessetes fins a 60 pessetes
Vestits a mida, gèneres de gran fantasia.	des de 50 pessetes fins a 100 pessetes
Pantalons econòmics.	des de 5 pessetes
Pantalons fantasia.	des de 8 pessetes

Els nostres avantatges amb preu de liquidació els veureu demostrats amb els nombrosos maniqués que als nostres aparadors exhibim, amb models d'estil i gust modern. Això fa que ens engrandim i que la nostra venda vagi sempre en augment.

L'amplitud de les nostres existències arriba fins a les qualitats més selectes i luxoses, sempre amb una gran diferència de preus més barats.

En casos de necessitat, tenim muntada una SECCIÓ DE CONFECCIÓ A MIDA, que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores.

SECCIÓ DE CAMISERIA

Camises blanques.	des de 3,95 pessetes	Camises popelin.	des de 6,95 pessetes
Camises percala.	des de 4,95 Pessetes	Calçotets.	des de 1,95 pessetes

Preus que regeixen a altres Seccions de la Casa

Impermeables.	des de 15 pessetes	Cinturons.	des de 0,95 pessetes
Trinxeres.	des de 10 pessetes	Lligacames.	des de 0,50 pessetes
Americanes punt.	des de 20 pessetes	Mocadors butxaca.	des de 0,50 pessetes
Americanes esport.	des de 15 pessetes	Mitjons fantasia.	des de 0,50 pessetes
Guardapols.	des de 5,95 ptes.	Tirants.	des de 0,95 pessetes
Gorres.	des de 0,50 ptes.	Païames.	des de 3 pessetes

Obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure, i adjuntant 0,25 pessetes, en segells, rebran mostres, figurins i un sistema especial per a prendre's les mides, amb les instruccions necessàries, per tal de rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

La voz de su amo

COMPANYIA DEL GRAMÒFONO, S. A. E.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

**OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias**

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessete

DICCIONARI

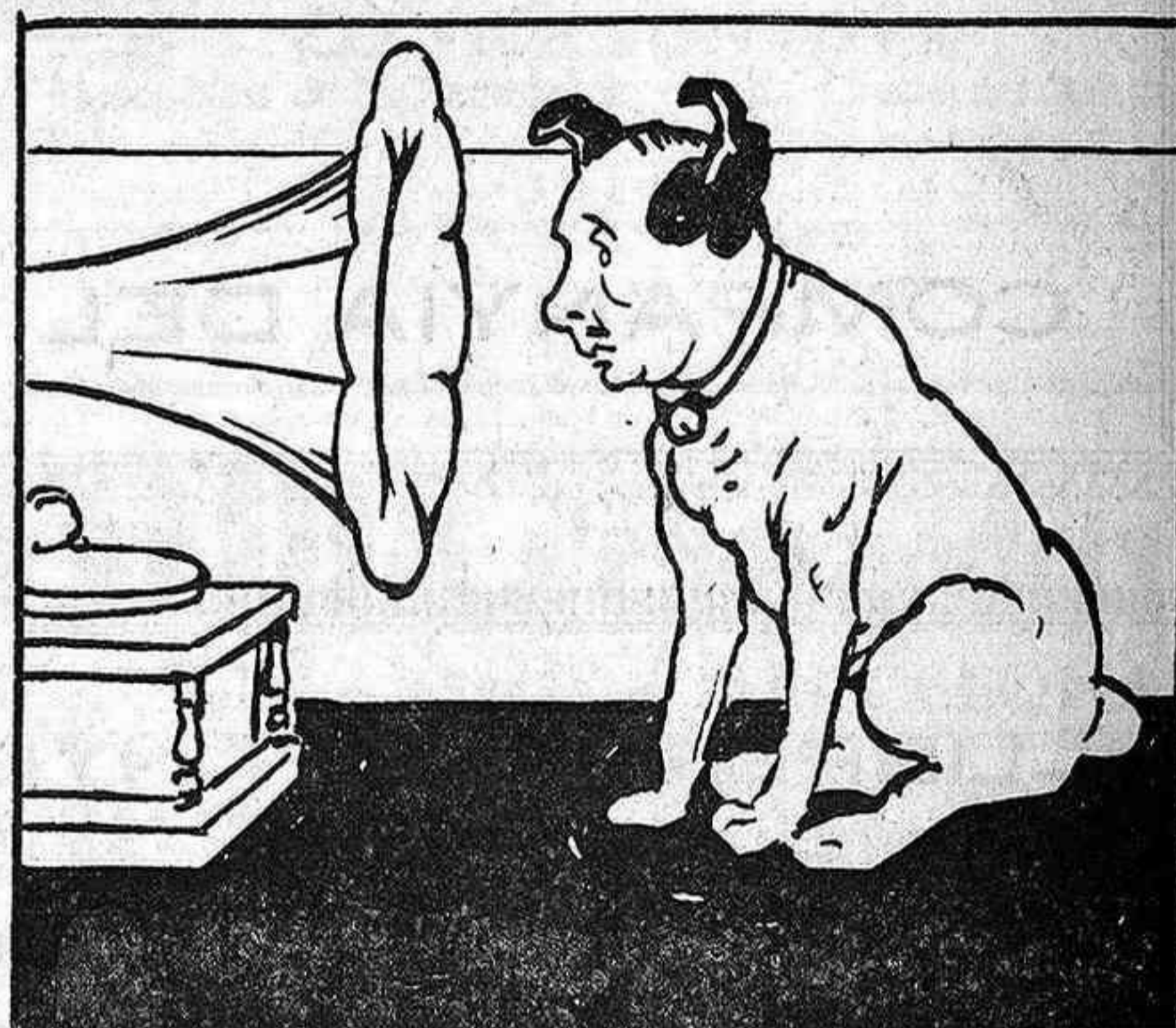
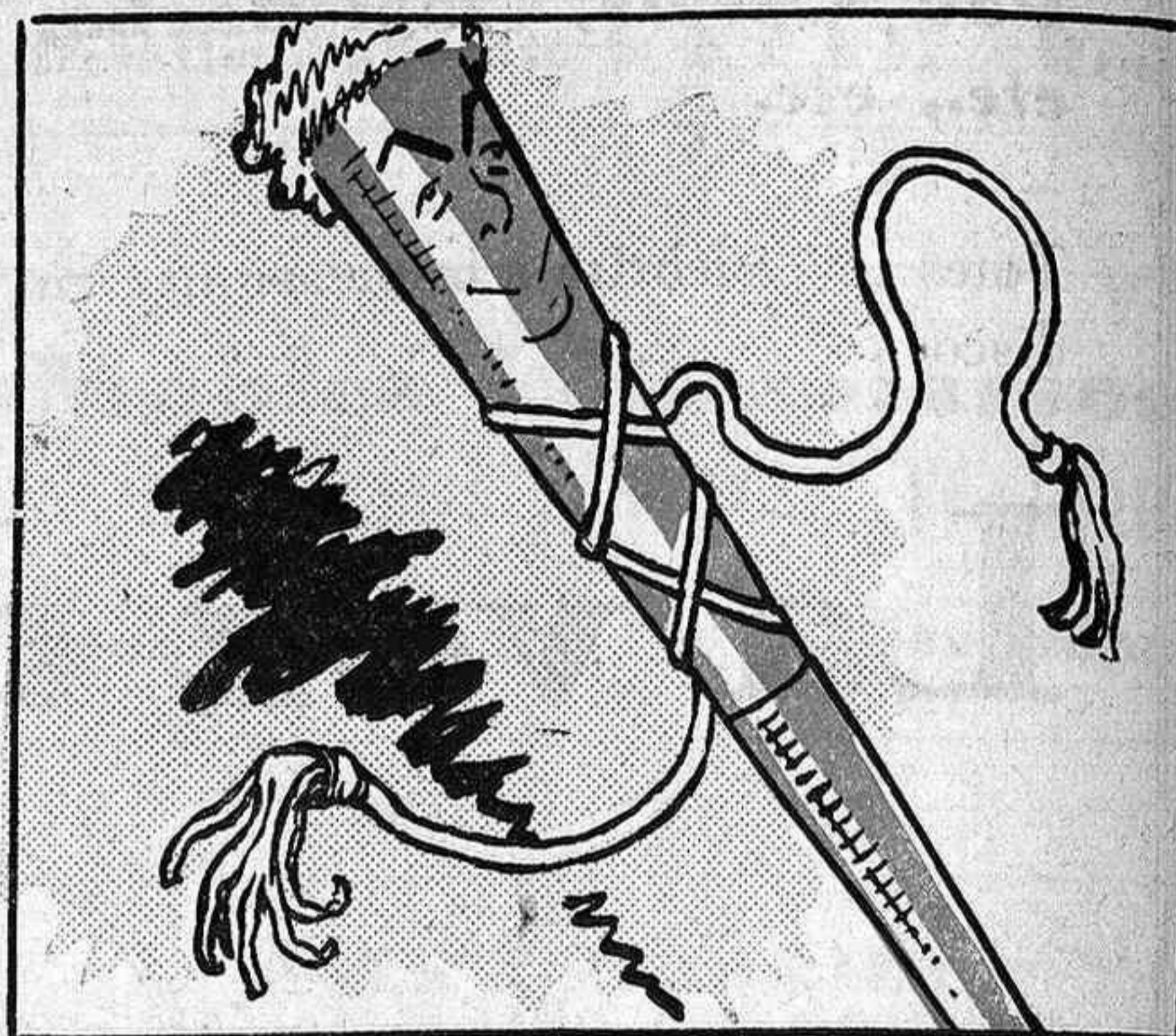
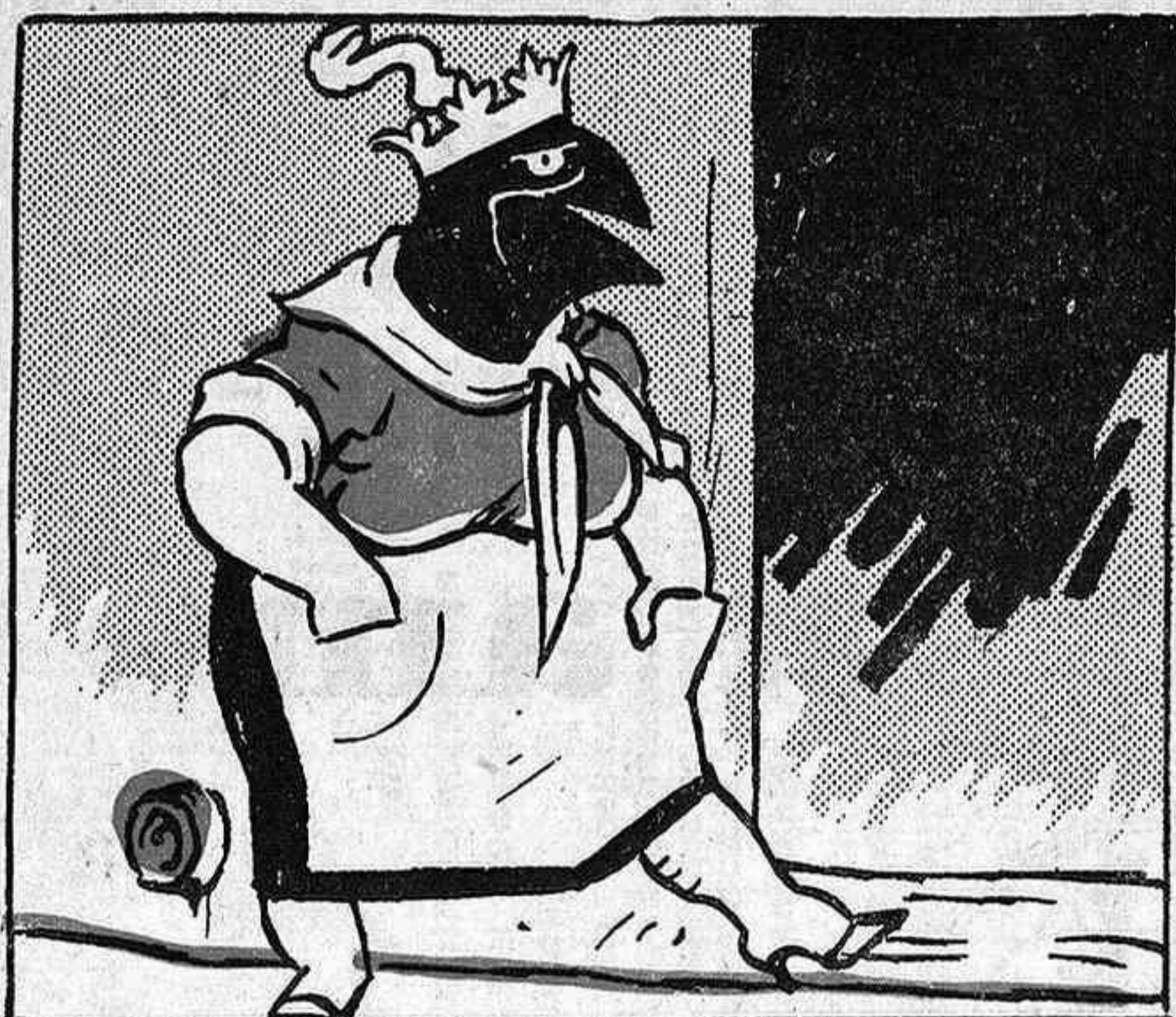
**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

Ninots que manquen a la Fira del Dibuix

1. La Lliga de la bona fe. — 2. La vara de l'Alcalde o les il·lusions perdudes. — 3. «La viuda triste», no sempre han d'ésser vídues alegres. — 4. «La voz de su amo». — 5. L'Emilianu o la Pinta i el Marc. — 6. El sac de les penes o la ciutat alegre i confiada.